

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ L a 2/ M**, proti žalovanej **JUDr. M**, správkyne konkurznej podstaty úpadcu K, o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, ktorá sa viedla na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 35 Cbi 10/04, na dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2005, č. k. 2 Obo 229/2005–57, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcov zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici vo výroku o trovách konania tak, že uložil žalovanej zaplatiť žalovaným 57 917 Sk náhrady trov konania. Zároveň jej uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 6460 Sk náhrady trov odvolacieho konania.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa nestotožnil s použitím § 150 O.s.p. a s dôvodmi jeho použitia súdom prvého stupňa. Zákon o konkurze a vyrovnaní upravuje možnosť uspokojovať trovy konaní súvisiacich s konkurzom, alebo trov vyvolaných konkurzom z rozvrhu aj v priebehu konania. Zo žiadneho ustanovenia O.s.p., alebo Zákona o konkurze a vyrovnaní nevyplýva, že súd pri rozhodovaní o trovách konania môže brať do úvahy aj to, či priznaná náhrada trov konania aj bude uhradená.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Žiadala uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala celkovú vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. V odvolaní uviedla, že pri zapísaní spornej nehnuteľnosti do súpisu majetku podstaty postupovala správne. Plnila svoje povinnosti správkyne podstaty, a keď vznikli pochybnosti o zapísaní, vyzvala žalobcov, aby podali vylučovaciu žalobu podľa § 19 Zákona o konkurze a vyrovnaní. O tom, či veci patria alebo nepatria do podstaty, môže rozhodnúť iba nestranný a nezávislý súd. Žalovaní zavinili, že sa celé konanie predĺžilo. O spornej otázke sa mohlo rozhodnúť skôr a s nižšími trovami, ktoré zapríčinili žalobcovia. Použitie § 150 O.s.p. súdom prvého stupňa bolo preto správne a v súlade aj s § 25 ods. 2 a s § 33 ods. 1 písm. b/ Zákona o konkurze a vyrovnaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či opravný prostriedok smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Podľa § 239 O.s.p. platí, že ak bolo napadnuté rozhodnutie vydané v tejto procesnej forme, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods.1 O.s.p.), alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd v ňom vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide po právnej stránke o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ak c/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia podľa § 268 ods.1 písm. g/ a h/, alebo ak ide o uznesenie o uznaní cudzieho rozhodnutia, alebo o jeho vyhlásenie za vykonateľné, alebo nevykonateľné na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Napadnutým uznesením bolo zmenené rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ide teda o prípad uvedený v § 239 ods. 1 O.s.p. a na uvedené ustanovenie sa žalovaná odvoláva vyvodzujúc zrejme z neho prípustnosť dovolania. Ustanovenie § 239 však v odseku 3 vylučuje v tam vymenovaných prípadoch prípustnosť dovolania, i keby boli splnené podmienky prípustnosti podľa odsekov 1 a 2. Okrem iných je neprípustné dovolanie, ak ide o uznesenie o trovách konania. Žiada sa poznamenať, že by to platilo aj v prípade, ak by odvolací súd rozhodoval o trovách rozsudkom (ak by v prejednávanej veci bol napadnutý rozsudok vo veci samej a výrok o trovách by bol súčasťou rozsudku). I tak by mal výrok rozsudku o trovách konania povahu uznesenia a dovolanie proti nemu by nebolo prípustné.

Z uvedených dôvodov prípustnosť dovolania z § 239 O.s.p. nie je možné vyvodiť. Proti každému rozhodnutiu súdu je prípustné dovolanie z dôvodov vymenovaných v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Žalovaná však v dovolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by naplnili niektorý z dôvodov uvedených v § 237 a dovolací súd žiadnu takúto skutočnosť nezistil ani z obsahu spisu. Dovolanie preto podľa § 218 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 243b ods. 4 O.s.p., ako neprípustné odmietol.

Žalobcovia mali v dovolacom konaní úspech, majú preto podľa § 243b ods. 4 v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., právo na náhradu trov dovolacieho konania. V dovolacom konaní im však trovy nevznikli, preto im dovolací súd náhradu trov nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 25. októbra 2007

JUDr. Peter Dukes, v. r.
predseda senátu